

подир прѣврат'а (1881 г.) бѣх принуден да дириж прибѣжище в' Пловдив (1882—1884).

Цѣлѣта за ходението ми в' Цариград беше да дѣйствувам против Неофита, нѣщо което бѣше извѣстно и на Доротей, който, обаче, ако и да имаше познати в' Цариград, непосмѣя да ми даде никакви прѣпорѣчителни писма, даже до сво'я гапукехая. Но с' кого и как да се дѣйствува в' тия врѣмена и против такива противници? Видѣх че нищо неможе да стане, за това, без да се бавѣх дълго врѣме, върнѣх се пак по сухо в' Трѣвна, прѣз Август мѣсец, 1854 г. Като минувах Сливенский Балкан с' нѣколко души другари, бѣхми слегли да вървим прѣз гѣстата гора и тѣй както водях кон'я си и безгрижно пѣях, внезапно прѣд мене изскочиха двама турци които почти опрѣха пушкитѣ си на гърдитѣ ми и извикаха: *дур, давранма!* Други двама на извѣстно разстояние стояха тоже на пусия с' насочени пушки. У нас нѣмаше нищо с' което да се браним, та разбойниците' лесно ни навързаха и отведоха далеч на страна. Като ни доведоха близо до една стрѣмна урва която се спущаше далеч на долѣ в' един бездѣнен дол, разстопариха кошетѣ ни, обраха всичко което имахми и ни оставиха почти голи. Мислехми че с' туй ще се отървем, но имало по лоше. Един от разбойниците' най напрѣд у мене се улови и като ме подкара над самата урва, улови ме за буйната ми коса и ма завали на земята, като издигна нож'а си над главата ми. Моята долня устна се пукна и черна кръв потече из нея. Отчаенитѣ молби които отправих към одного от по старитѣ разбойници да пощади живота ми на едва едногодишния' ми пѣрв син подѣйствува; той скимна на другар'я си да ме остави и като ни порѣчаха да не смѣем да мрѣднем от мѣстото си до извѣстно врѣме, изчезнаха, а ний слѣд опрѣдѣленото врѣме поехми късно пѣт'я към Елена дѣто стигнахми голи и боси прѣз нощ'та.

Прѣз 1856 аз из ново ходих в' Цариград, пак против Неофита, но тоя пѣт не като часно лице, но като опѣлно-мошен прѣдставител от Търновската Епархия, и то не сам, но с' нѣколко души другари, еднакво опѣлномошени като мене. Тия другари бѣха: Дѣдо Пеню от Дрѣнова, Ефтимов от Габрово, Авраам Чорбаджи от Беброво и Георги Кабакчиев от Търново. Нагласата за нашето отивание станѣ слѣд прѣдварително тайно споразумѣние. При все това Неофит подушва